І я сполохано сахнуся,
Зачувши металевий звук:
Ви – роботи. Я вас боюся,
І ваших слів, і ваших рук.
Чужих наказів виконавці,
Чужих програм програвачі,
Інструкцій від яких інстанцій
Ждете, з підказки живучи?
Які провалля і глибини
В квадратних порожнинах душ,
Де ані сміху, ні сльозини,
А тільки – електроди муштр?
Рука залізна не здригнеться,
Залізний погляд не змигне,
Ні віри, ні душі, ні серця
Прицільність ваша не мине...
О, як нестерпно з вами грати
Щоденно в справи і слова,
Немов потрапивши за грати,
Себе втрача душа жива,
І в кров ураз лице розбити
Об незворушність, як об брук...
Та вірю – вас, іржею вкритих,
Ще потім
викинуть
на брухт!..